

publicație creștină lunară

Comoara Ascunsă

Nº5, Mai 2012
ISSN 1857-4378

Stimați Cititori!
Dacă doriți să primiți lunar ziarul
«**Comoara Ascunsă**»,
puteți înainta cererea, sunînd
la tel.: _____ de la 10⁰⁰ - 18⁰⁰
de luni pînă joi.

Ceea ce vezi cu ochii inimii tale este cu mult mai real
decît ceea ce vezi cu ochii fizici.

Darul care trebuie să fie acceptat

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor
ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă
copii ai lui Dumnezeu”
(Ioan 1:12).

În timpurile când președintele Statelor Unite era
Andrew Jackson, tribunalul l-a condamnat la moarte
pe un bărbat. Președintele Jackson a propus să-l grațieze, dar
condamnatul a refuzat grațierea. Administrația închisorii,
ministru de justiție și alții îl convingeau cu insistență pe
acest om să accepte grațierea. Ei încercau să-i însușească
că acceptarea grațierii îi va salva viața, dar dacă va refuza,
atunci se va pierde pe sine și va insulta președintele. Cel
condamnat la moarte se îndără. De aceea ministrul de
justiție s-a adresat pentru consultare la Tribunalul Suprem.
El dorea să știe dacă autoritățile legale pot să silească un om
să accepte grațierea. Tribunalul a hotărât că atîta timp cît
cel condamnat nu a acceptat grațierea, ea nu reprezintă ceva
mai mult decît o petiție tipărită. Dacă el respingea grațierea,
ea nu avea nici o putere (William McCarroll, „Ilustrația mea
preferată”). Salvarea
oferită de Dumnezeu
este asemănătoare
în multe privințe cu
această istorie. Cu
toate că Domnul
Isus a răscumpărat
deja păcatele întregii
omeniri, de fapt
primesc salvarea
doar acei care
acceptă grațierea
Lui. Atîta timp cît
noi înșine nu vom
crede în Hristos ca în
Mântuitorul nostru
personal, niciodată
nu vom fi eliberați de pedeapsa lui Dumnezeu pentru
păcatele noastre. „Oricine crede în El, nu este judecat; dar
cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele
singurului Fiul al lui Dumnezeu” (Ioan 3:18)..

**SALVAREA ESTE ACCESIBILĂ TUTUROR. DAR
PENTRU A CUNOAȘTE ȘI A GUSTA DIN FERICIREA
DĂRUITĂ DE EA, TREBUIE S-O ACCEPTĂM.
SALVAREA ESTE POSIBILĂ, DACĂ ESTE ACCEPTATĂ.**

Aproape că. O expresie teribilă în orice limbă.

„Aproape că” face parte din aceeași
companie cu „aproximativ”, „data viitoare”,
„cît pe ce” și „în jur de”. Acest cuvînt are gustul
unor oportunități pierdute, încercărilor care au
suferit eșec și ocaziilor folosite nepriceput. „Aproape
că” este doar o mulțumire scrisă într-un ordin, este un
joc în componența de dublură, este scaunul pentru
cei aflați în rezervă, este locul doi în competiție, este
cuptura puțin arsă.

Aproape este ceea ce i-a scăpat printre degete:
vînzarea cu preț redus care tocmai s-a terminat, o
acțiune riscantă care aproape că s-a răscumpărat.
Aproape...

**Dumneavoastră cîți oameni cunoașteți,
ale căror pretenții la slavă sunt
concentrate în expresia „aproape că...”?**

- V-am povestit vreodată, cum aproape că am
fost ales întreprinzătorul orașului?
- Cică cutare aproape că a ajuns în liga superioară.
- Eu am prins un somn, care era mai mare ca
mine! Ei... aproape mai mare...

De cît timp există oamenii, tot de atîta timp
există și „aproape că”. Oameni care aproape că
au cîștigat bătălia, aproape că au cucerit culmea,
aproape că au făcut o descoperire.

Unul dintre cele mai renumite „aproape că” din
Biblie a avut loc cu Pilat. Da, el a pierdut ceva cu mult
mai important decît un pește mare sau un premiu
decernat.

El era cît pe ce să facă cea mai măreață faptă
de binefacere din istorie. El aproape că l-a eliberat
pe Fiul lui Dumnezeu, aproape că a hotărât să-l
îndreptățească pe Hristos, aproape că a aflat Cine este
Adevărul! El deținea puterea. El avea posibilitatea de
alegere. El purta inelul cu pecetea. Dreptul de a-l
elibera pe Fiul lui Dumnezeu era în mâinile lui... și el
aproape a făcut aceasta ... aproape.

APROAPE CĂ...

**APROAPE!
CÂT DE ADESEA ACESTE ȘAPTE
LITERE TERIBILE AJUNG ÎN
INSCRIPTIILE FUNERARE ALE
DEZNĂDEJDII?**

„El aproape că a reușit...”.

„Ea aproape că a fost de acord să rămână cu
el”.

„Ei aproape că s-au înțeles să înceapă totul
de la început”.

„Noi aproape că am înfăptuit această
lucrare”.

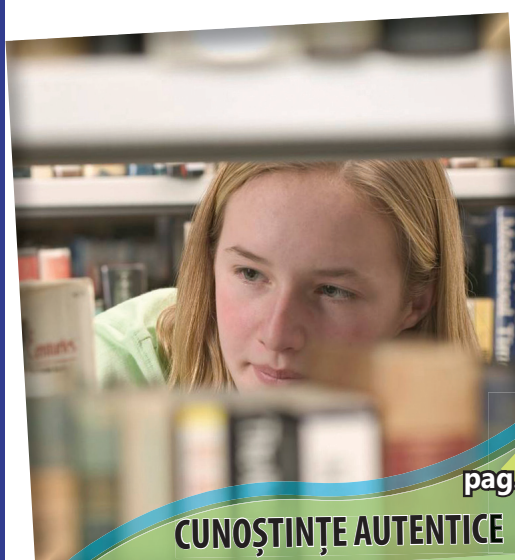
„El aproape că a devenit creștin”.

Ce anume îl face pe acest „aproape” un cuvînt
atît de mare și puternic? De ce între „el aproape că”
și „el a făcut” există o așa de mare ruptură? Pilat a
cunoscut calea grea a faptului că poziția „aproape”
este sinucigașă. Pe lângă aceasta el a înțeles că
nu există infern mai întunecos, decît infernul
muștrărilor de conștiință. Spală-te pe mâini
măcar de o mie de ori, aceasta nu te va elibera de
vinovăția ocaziei pierdute. A-ți ierta ceea ce ai fi
putut face, este una. A încerca să-ți ierți ceea ce ai
fi putut face, dar nu ai făcut este cu totul altceva.

Isus știa aceasta de la bun început. Pentru
binele nostru El a cerut și cere o ascultare
absolută. În vorbirea Lui niciodată nu era loc
pentru „aproape”. Dumneavoastră ori sunteți cu
El, ori sunteți împotriva Lui. Cu Isus „aproximativ”
trebuie să devină „precis”. „Uneori” trebuie să devină
„întotdeauna”. „Numai dacă...” trebuie să devină
„necătând la...” „Cu următoarea ocazie” trebuie să
devină „de data aceasta”.

Nu, Isus niciodată nu a avut loc pentru „aproape
că”, chiar și acum nu are.

Posibil că „aproape că...” și joacă undeva un rol
important, dar în ce privește problema mîntuirii,
„aproape că...” este totuna cu „niciodată”.

pag. 3

CUNOȘTINȚE AUTENTICE

pag. 4

Să învingem
fantoma fricii!

5 pag.

CE SPUNEA ISUS
DESPRE ZILELE
DE PE URMA

pag. 7

Pâinea – speranța și
salvarea popoarelor

O Moștenire Neașteptată

„Domnul cunoaște zilele oamenilor cinstiți; și moștenirea lor ține pe vecie” (Psalmi 37:18).

L. Boyd a descris soarta uimitor de fericită a unui om pe nume Jack Wurm. Fiind șomer în anul 1949, el hoinărea pe plaja orașului San-Francisco, când a observat o sticlă cu o scrisorică în ea. Scrisorica reprezenta testamentul lui Daisy Singer, moștenitoarea inventatorului mașinii de cusut „Singer”. În scrisorică era scris: „Pentru a evita neînțelegerile, eu las toată moștenirea mea acelui fericit, care va găsi această sticlă, și confidentului meu Barry Cohen în părți egale”. Boyd scria că judecata a luat hotărârea că moștenitoarea a scris acest testament doisprezece ani în urmă, iar sticla a fost aruncată în râul Tamisa din orașul Londra. De acolo sticla a fost purtată de ape peste ocean la picioarele șomerului fără un bănuț în buzunar, Jack Wurm. Întâmplarea i-a adus mai mult de șase milioane de dolari în numerar și proprietățile lui Singer. Dar moștenirea primită de către Jack Wurm nu se compară deloc cu cea moștenire, care le aparține celor care cred în Hristos ca Mântuitorul lor personal. Noi suntem împreună moștenitori cu Hristos. Viitorul nostru este asigurat. Peste o sută de ani pentru Jack Wurm banii nu vor mai avea nici o importanță, iar noi vom deține bucuria vieții veșnice, fericirii veșnice, recunoștinței veșnice și odihnei veșnice. Psalmistul a spus că „moștenirea lor ține pe vecie”.

Dacă dorești să te simți bogat, atunci numără tot ce ai și ce nu poate fi cumpărat cu bani.

Nereușita – cheia către succes?

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

Marele inventator Charles F. Kettering povățuia ca să ne învățăm a avea o atitudine înțeleaptă față de nereușite. El spunea: „Dacă ați suferit un eșec, gândiți-vă, de ce s-a întâmplat așa, căci fiecare nereușită este un pas către succes. Cel ce se teme că va cădea, nu va reuși nimic”.

Iată trei sfaturi, cum să transformăm nereușita în succes:

1. Priviți onest nereușita în față; niciodată să nu vă prefaceți că nereușita aceasta este un succes.
2. Învățați-vă din greșeli; fiecare experiență amară trebuie să vă învețe ceva.
3. Să nu folosiți niciodată înfrângerea ca un pretext ca să nu mai încercați să începeți de la început.

Noi putem să ne dovedim a nu fi în stare să întorcem ceea ce a fost pierdut, să reparăm paguba adusă sau să schimbăm rezultatul, dar întotdeauna putem să începem totul de la început. Domnul nu ne apără de consecințele acțiunilor noastre anume din cauză că noi suntem făpturile Sale. Însă nereușita nu pune punct, deoarece Duhul Sfânt care acționează permanent în noi, ne îndeamnă să împlinim voia Domnului. El poate îngădui ca noi să suportăm o nereușită, dar în același timp El ne povățuiește să considerăm înfrângerea drept o treaptă ordinară a creșterii noastre spirituale. Domnul acționează spre binele nostru în orice împrejurări. Și noi trebuie să folosim bunăvoința Sa pentru creșterea noastră. A ști, cum să obținem folos dintr-o nereușită, înseamnă a avea cheia către succes, îndeosebi când Îi permitem lui Dumnezeu să lucreze în noi după voia Sa cea bună.

Succesul – e reflecția eșecului!

Succesul este o călătorie, nu o destinație.

Succesul înseamnă a continua când ceilalți renunță.

Ben Sweetland

Alvin Sprecht

Succesul este abilitatea de a trece de la un eșec la altul fără pierdere de entuziasm.

Winston Churchill

Ai nevoie de doar două lucruri pentru a obține succesul 1. trebuie să știi ce vrei; 2. trebuie să determini ce preț ești dispus să plătești pentru atingerea lui.

Autor necunoscut

Începutul unei noi zile

Dimineata nu prevestea nimic deosebit — era o dimineață obișnuită a unei zile de lucru. A început cu sunetul strident al deșteptătorului ce a străpuns liniștea dimineții. Apoi totul decurge ca întotdeauna: se aude foșnetul moale al albiturilor de pat, pași prudenți, jetul de apă care curge din robinet murmurând lin. Cu un gest mecanic pun în funcțiune ceainicul electric de la bucătărie și ascult cu atenție cum începe să clocotească apa.

S-a început o nouă zi, și totul în jur freamătă, se învârteste. Nici ferestrele, nici pereții casei nu pot înăbuși gălăgia zilei care se deșteaptă: de undeva de departe se aude semnalul trenului electric care pleacă din stație; din curtea vecină se aude zgomotul monoton al motorului pus în mișcare al unei mașini auto, se aud glasurile oamenilor care se grăbesc pe stradă în întâmpinarea unei zile noi. M-am gândit, ce-i așteaptă pe fiecare dintre ei dincolo de pragul casei? O zi de lucru obișnuită, monotonă, în care se cufundă cei care se grăbesc să prindă trenul electric, oamenii care încap cu greu în maxi-taxi. Dar

unde se grăbesc toți atât de tare? Poate în întâmpinarea unor noi impresii, descoperiri, a unor lucruri minunate și necunoscute, de care este atât de bogată ziua care s-a început.

Posibil, cuiva îi va merge, și va încheia o tranzacție reușită. Dar pe cineva, dimpotrivă, îl așteaptă minciuna, trădarea, infidelitatea... Cineva grăbit și preocupat de treburile sale nu-l va observa pe un prieten care are nevoie de cuvinte de susținere, sau lacrimile de supărare și desperare din ochii unui necunoscut care se străduiește să se dizolve în mulțime. S-ar putea ca unii să dea peste un asemenea om grăbit, care nu se gândește la viața omului și se vor îndrepta împreună prin viață, fără vreun scop anumit, în gol.

Și dintr-odată... mi s-a părut că printre oamenii care se grăbesc, forfotesc m-am recunoscut pe mine... Fug, alert, merg în goană în torentul de oameni, mă învârtesc în vârtoarea lucrărilor zilnice... Și m-a cuprins dorința să mă opresc, să privesc în jur, să mă rog...

O, oamenilor care vă grăbiți în întâmpinarea unei zile noi! Nu vă grăbiți să vă contopiți cu mulțimea gălăgioasă și agitată!

Opriti-vă și priviți în jur! În rutina lucrărilor zilnice noi nu observăm zilele, săptămânile și anii care zboară. Trecem pe lângă acei care au nevoie de sprijinul și ajutorul nostru. Nu găsim timp pentru a spune cuvinte de mulțumire, susținere și încurajare apropiatilor noștri, rudelor, prietenilor. Nu avem timp să ne gândim la viață, să medităm la cele veșnice și netrecătoare. Alergătura zilnică ne răpește clipele fericite de comuniune familială în cercul oamenilor celor mai apropiați și iubiți. Haideți să nu ne grăbim! Căci fiecare clipă este darul lui Dumnezeu.

Priviți: chiar în fața dumneavoastră florile își descoperă frumusețea, pentru dumneavoastră dimineata devreme cântă păsările, iar soarele își trimite razele calde. Priviți în cerurile albastre — Dumnezeu conduce lumea. Și viața fiecăruia dintre noi este în mâinile nevăzute ale Dumnezeului Atotputernic. Opriti-vă, și veți simți cum în această dimineață cerul se coboară jos-jos, cum vă încălzește lumina cerească blândă, și în această lumină veți vedea mâna lui Dumnezeu, întinsă către dumneavoastră.

Dacă nu zidește Domnul casa...

Prietena mea, care s-a despărțit recent de soțul ei, a scris că ar fi dat totul în lume, doar să trăiască din nou ultimii câțiva ani ai căsniciei lor. Ea a recunoscut faptul că peste câțiva ani după nuntă ei s-au agitat atât de mult în alergătura lor, că au uitat de altarele familiale, și, ca urmare, viața lor spirituală s-a stins. Relațiile trainice și stabile cu Dumnezeu — aceasta este pentru cuplurile familiale singura cale sigură de a-și păstra relațiile corecte.

Diagrama lui Wayne Rickerson reprezintă un triunghi, în vârful căruia Se află Dumnezeu, iar soțul și soția, corespunzător, în unghiurile bazei triunghiului. Atunci când ambii soți se apropie de Dumnezeu, ei în același timp se apropie unul de altul. „Secretul adevăratei unități în biserică și familie nu este diplomația, administrarea sau efortul supraomnesc de a învinge greutățile - deși și acestea trebuie făcute - ci mai degrabă unirea cu Hristos” (E. White. Căminul creștin, p. 179).

John și Millie Youngberg în seminările lor pe tema „Legământul căsătoriei” subliniau faptul că una din nevoile zilnice cele mai de seamă este creșterea spirituală personală și altarul familial. Pentru a crește spiritual, este nevoie să ne luăm timp

pentru comuniune cu Dumnezeu atât în plan individual, cât și împreună cu familia.

Nu este ușor să te scoli dimineata mai devreme, pentru a studia Biblia de unul singur sau cu soțul, îndeosebi dacă pentru

dumneavoastră a fost extrem de important să vizionați un anumit program televizat noaptea trecută. Nu este ușor să aduni copii la altarul familial, dacă-i așteaptă jocul cu mingea în curte sau repetiția la cor. O carte mică „Tirania necesității” ne dă un sfat bun:

„Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc...” (Psalmul 127:1)

„Nu îngăduiți lucrurilor urgente să ocupe un loc important în viața dumneavoastră”. Dacă ar fi să puneți pe primul loc slujirea pentru Dumnezeu și s-o îndeplinim cu adevărat, atunci toți membrii familiei dumneavoastră ar fi sub ocrotire spirituală solidă. William Temple subliniază importanța serviciului divin sau altarului familial: „Serviciul divin este chemat să învieze conștiința prin sfințenia Domnului, să alimenteze mintea cu adevărul lui Dumnezeu, să curețe imaginația cu frumusețea lui Dumnezeu, să deschidă inima față de dragostea lui Dumnezeu și să consacre voința scopului lui Dumnezeu. Toate acestea se unesc într-un simțământ profund de închinare înaintea lui Dumnezeu, care ne curăță cel mai mult de egoism, deoarece este cea mai dezinteresată emoție dintre toate”. Mulțumiți Domnului pentru darul altarului familial și rugați-L să folosească acest timp sfânt, pentru a face din dumneavoastră o persoană integră și altruistă.

Cel pierdut a fost găsit!

„Sau care femeie, dacă are zece lei (Grecește: drahme) din argint, și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește? După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele și vecinele ei, și zice: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul, pe care-l pierdusem.”

Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Luca 15:8-10).

Această parabolă ne vorbește despre schimbările care ne curăță. Asemenea femeii care-și mătura casa cu migală, pentru a găsi moneda prețioasă, Iisus a venit pe pământ pentru a face curățirea: El a venit ca să schimbe multe lucruri, să răstoarne, să arunce, să îndepărteze, să înlocuiască și, în sfârșit, să găsească și să restabilească obiectul prețios pentru El — omenirea care a fost pierdută.

Și din nou putem observa vizibil patru cuvinte-cheie: pierde, caută, pace și bucurie.

Cuvântul „pierde” în această istorioară presupune „că uneori oamenii se pierd asemenea monedei care alunecă din mână. Vinovată nu-i moneda, ci mâna”. Bineînțeles că noi nu trebuie să mergem prea departe, dezvăluind semnificația metaforelor din această parabolă, deoarece dacă, conform parabolei, această femeie îl reprezintă pe Dumnezeu, atunci din punct de vedere teologic va fi incorect să spunem că vinovată este mâna lui Dumnezeu, care i-a permis monedei (omenirii) să alunece printre degetele Lui. Aceasta a fost învinuirea lui Satana, aceasta este învinuirea permanentă a scepticilor și necredincioșilor. „Nu diavolul m-a determinat să fac aceasta, ci Dumnezeu”. Însă asemenea învinuiuri sunt eronate.

Parabola subînțelege că moneda a fost pierdută nu din vina ei. Moneda nu s-a putut pierde pe sine însăși. Ea a fost pierdută dintr-o anumită cauză. Și nu-i nevoie să concretizăm, din care motiv anume, deoarece împrejurările pot fi diferite. „Ce putem spune despre copiii rămași infirmi în urma bolilor ereditare și care suferă din cauza defectelor psihice? Ei sunt pierduți nu din vina lor, ci din pricina eredității!” Priviți la copiii care trăiesc în ghetouri și în cartierele sărăcicioase din țările lumii a treia, care s-au învățat să fure și să se prostitueze. La vârsta cea mai fragedă, pentru mulți dintre ei furtul cu comerțul cu trupul propriu au devenit un lucru obișnuit. Ei sunt pierduți din vina altora. Iar când

tatăl nimereste în închisoare, „pe copiii lui se pune semnul de infamie, care este mai teribil decât întemnițarea”.

Atrageți atenția asupra statutului femeii pe întreg parcursul istoriei, unde aceasta era supusă unui tratament aspru din partea bărbaților, adesea fără careva motive întemeiate. Mulți oameni au trăit și continuă să trăiască în întuneric nu după voința lor, ci sub presiunea circumstanțelor dure, condițiilor sociale și nivelului scăzut de cultură. Iisus a vorbit despre aceasta în Evanghelia după Luca 13:10-17. Femeia se afla în robia lui Satana și a conducătorilor religioși, dar a fost eliberată de Hristos. Deseori oamenii se pomenesc pierduți nu din vina lor, ci ca urmare a unui comportament aspru față de ei din partea altor oameni, care nu-și conștientizează responsabilitatea pentru faptele și cuvintele lor. Aceasta era situația vameșilor și păcătoșilor, în care i-au pus fariseii. Aceasta este situația multora și în prezent. Și de aceea, deși împotriva voinței, „omul (moneda) se duce de-a dura în colțul întunecos (și se pierde)”.

Totuși căutarea lucrurilor pierdute ridică, metaforic vorbind, nori de praf. Oricâteori Iisus începea să măture, se ridicau nori de praful nemulțumirii, cărtirii și răutății în mijlocul conducătorilor religioși care stăteau la straja ordinii existente și valorilor societății. Un asemenea fapt are loc și în prezent. Dumnezeu tulbură adesea lăncizarea mulțumită de sine. Din fericire, rugăciunea despre „mersul obișnuit al vieții” este zadarnică și nedemnă. Priviți la istoria omenirii — norii de praf ai opoziției doborau structurile sociale și tradițiile existente. Priviți la activitatea organizatorică — câte furtuni de erezii, câți nori de praf ai luptei teologice, câți nori tulburi de reorganizare se ridică din când în când. „Priviți la locuința vieții personale, măturată mai întâi de bucurie, iar apoi de tristețe, fericire și necaz, inspirație sfântă și suferință în urma muștrărilor de conștiință. Și acest mic locaș se află adesea în dezordine”. Noi deseori ne mirăm, de ce nu decurge totul așa cum ne dorim. „Vorbim despre soarta „bună” și cea „rea”, despre tiranie și revoluții, despre creșterea în măreție a națiunilor și despre tendințele ambițioase ale claselor și popoarelor. Oare acestea nu sunt exemple ale căutării dumnezeiești? Nu ne caută oare Dumnezeu, folosind schimbările mari? Nu suntem noi oare „monede (oameni) ai lui Dumnezeu, pătați, dar care totuși și-au păstrat obârșia împăratească?” Slavă lui Dumnezeu! El încă ne mai caută silitor, până când, în sfârșit, ne găsește. Și proprietarul oilor, și posesorul monedei, și tatăl care se află în așteptarea fiului suferă cel mai mult. Dumnezeu suferă cel mai mult dintre toți atunci când noi ne pierdem, dar tot Dumnezeu Se bucură cel mai mult dintre toți, atunci când cel pierdut este găsit. Și, la fel ca în celelalte parabole din acest capitol, și în această relatare cea care predomină este bucuria. Dumnezeu iubește societatea omenească!

CUNOȘTINȚE AUTENTICE

Alexandr Bogdanenkov

„Dumnezeu i-a zis lui Solomon: „.... fiindcă nu ceri nici bogății, nici averi, nici slavă, nici moartea vrăjmașilor tăi, nici chiar o viață lungă, ci ceri pentru tine înțelepciune și pricepere... Înțelepciunea și priceperea îți sunt date. Îți voi da, pe deasupra, bogății, averi și slavă, cum n-a mai avut niciodată nici un împărat înaintea ta, și cum nici nu va mai avea după tine” (2 Cronici 1:11, 12)

În minte cum eu, un școlar tipic sovietic, îmbrăcat într-o cămașă albă bine călcată și într-un costum albastru, așteptam cu nerăbdare ziua de 1 septembrie. Țin minte bucuria de a fi biruitor la olimpiadele școlare și amărăciunea lecțiilor neînvățate, imortalizată cu cerneala învățătorilor pe paginile zilnicului meu. Țin minte alegerea chinuitoare a viitoarei profesii, morala părinților și îndrumările dirigintelui clasei. Țin minte cum am primit diploma de stat, care afirma cu autoritate că sunt un faianțator-fățuitor de categoria a treia. Țin minte acea urmă adâncă, pe care a lăsat-o în memoria mea prima zi de lucru. Debutul în rolul de tânăr specialist mi-a dat o lecție incredibilă, în comparație cu care majoritatea lecțiilor din auditoriu sunt ca praful scuturat din cărți în mintea goală. Timp de vreo opt ore de lucru am conștientizat că 95% din ceea ce am fost învățat, în realitate niciodată nu-mi va fi de folos! Viața s-a dovedit a fi cu totul diferită de cum părea în banca școlii! De ce s-a întâmplat așa, că teoria și practica din viața mea s-au dovedit a fi mai mult asemenea unor dușmani de moarte, decât asemenea unor prieteni intimi? De ce ceea ce am căutat să înțeleg din manuale un timp atât

de îndelungat, ceea ce am auzit de la profesori și ceea ce am aflat din experiență se asemănau cu niște linii drepte paralele, care deși se îndreaptă într-o singură direcție, totuși niciodată nu se intersectează? Doar peste mulți ani mi-a fost clar că cunoștințele care ne-au fost predate în școală, și cunoștințele așa cum le-a creat Dumnezeu, sunt lucruri diferite. Haideti să analizăm aceasta în baza unui exemplu.

Știți ce este un avocat? Ați auzit ceva despre acest fruct? Vă aduceți aminte? Poate că l-ați văzut în vitrina magazinului sau pe teigheaua din piață? Avocado este un fruct-minune din străinătate, de culoare verde, care prin forma lui ne amintește oarecum de para noastră. Dar putem oare numi o asemenea cunoaștere drept una adevărată?

Dar îl cunoașteți voi oare pe directorul general al întreprinderii dumneavoastră? Păi cum să nu-l cunoaștem, oricine, începând de la măturător și până la inginerul principal, îl cunoaște pe domnul director! Nu, dar la concret cunoașteți persoana principală a firmei dumneavoastră? Din când în când o vedeți, faceți un schimb de vorbe, chiar de câteva ori v-ați salutat dând mâna. Sunteți la curent cu faptul că are doi copii, iar soția este

director de studii la școala nr. 2.

Și credeți că, dacă cunoașteți toate acestea, înseamnă că-l cunoașteți pe directorul dumneavoastră? Poate că din punctul dumneavoastră de vedere posedarea unei asemenea informații pare a fi o cunoaștere adevărată, însă Sfânta Scriptură afirmă contrariul.

În Biblie sunt cuvinte minunate, care ne cheamă să-L cunoaștem pe Domnul: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul...” (Psalmi 34:9). A-L cunoaște pe Dumnezeu nu este identic cu a poseda o anumită informație despre El. Cunoașterea lui Dumnezeu și cunoștințele despre Dumnezeu sunt lucruri diferite. Cuvântul lui Dumnezeu spune că adevărata cunoaștere vine prin intermediul înțelegerii, priceperii obiectului în practică, prin intermediul colaborării active, prin intermediul „gustării”. Această legitate poate fi văzută fără eforturi deosebite în avertizarea dumnezeiască, spusă lui Adam în grădina Eden: „dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:17). Primul cuplu ar fi putut cerceta sau studia în amănunte pomul cunoștinței binelui și răului, prezentând în disertația lor științifică clasificarea detaliată a acestei plante. Puteau fi

determinate compartimentul, clasa, familia, genul și specia acestui pom și putea fi enunțată ipoteza cu privire la otrava de moarte, care, posibil, se conține în fructele acestei plante. Totuși, oricât de excelentă ar fi fost lucrarea efectuată, ea nu ar fi putut fi catalogată ca o cunoaștere adevărată. Cunoașterea veritabilă presupune pătrunderea înăuntru, și nu învârteala continuă în jurul unei chestiuni, ea vorbește mai mult despre experiență, decât despre cunoașterea intelectuală.

Noi venim în această lume, orientați asupra cunoașterii adevărate. Priviți cum copilul ia cunoștință de mediul înconjurător. El se vâra peste tot, pe toate le atinge, le duce la gură – el face cunoștință cu lumea prin intermediul unei interacțiuni active cu ea. Dumneavoastră puteți invita o mie dintre cei mai buni profesori ca să vă predea lecții despre terciul de hrișcă, și totuși este cert că o asemenea cunoștință nu-i va da nimic copilășului dumneavoastră. Pentru a înțelege ce este hrișca, trebuie pur și simplu s-o guști de câteva ori!

În renumitele povestiri umoristice pentru copii „Înțeleapta cățelușă Sonia”, scrise de Andrei Usaciou, este o istorioară interesantă. Cățelușă avea clarviziune și un bagaj solid de observații asupra vieții omeniești, și era chinută de modul de viață contradictoriu al oamenilor. „Oamenii aceștia sunt foarte stranii, – se gândea ea. – Cartofi sau supe, sau terci mănâncă mult, iar diferite lucruri gustoase, de exemplu, mezeluri, dulceață sau bomboane din ciocolată – câte puțin. Aceasta este incorect, – se gândea înțeleapta cățelușă Sonia. – Corect este când totu-i invers: ceea ce-i delicios să se mănânce mult, iar ceea ce nu-i gustos – câte puțin”. Într-adevăr, lumea este stranie: în loc de a pune într-o farfurie mare cu unt puțin terci, ei fac totul invers și pun o bucată micuță de unt într-o enormă farfurie de terci. Cum de nu înțeleg ei, că terciul nu poate fi stricat de unt? Și cățelușă Sonia a observat într-o zi, cum stăpânul ei „scotea muștar doar câte un pic – pe vârful cuțitului, apoi ungea atent muștarul pe pâine și, închizând ochii, îl pune în gură”. Reieșind din propria teorie destul de argumentată, cățelușă a hotărât că probabil muștarul este lucrul cel mai delicios de pe lume, odată ce este mâncat în porții atât de minuscule. Ei bine, este destul de convingător, dar totuși adevărata cunoștință a ajuns la Sonia puțin mai târziu. „Sonia a scos din frigider borcănașul verde, a deschis capacul și, scoțând o lingură plină de muștar, a pus-o încrezătoare în gură. „A-a-a!” – a spus Sonia închizând ochii. Și imediat a simțit că a înghițit un arici, un șarpe veninos și un fier de călcat fierbinte dintr-odată...”. Oricât ar fi de straniu, dar teoria cățelușei Sonia a fost cu totul în dezacord cu noua ei experiență, cunoștința a venit la cățelușă nu în timpul observațiilor și nici după citirea etichetei, lipite pe borcănaș. Sonia și-a dat seama, ce reprezintă muștarul, îndată după ce a gustat acest produs.

Aflându-se nu departe de pomul cunoștinței binelui și răului, Eva a văzut, „...că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”, dar totuși aceasta încă nu era cunoaștere. Cunoștința a fost dobândită doar după ce ea „...A luat, deci, din rodul lui [pomului], și a mâncat.” (Geneza 3:6). Cunoașterea a venit la oamenii care au păcătuit în formă de rușine, vinovăție, frică, îndreptățire de sine și eschivarea de la responsabilitate. Fructele dulci la gust s-au dovedit a fi de fapt atât de amare! Umplându-ne capul cu informație despre lucruri, oameni sau chiar despre Dumnezeu, ni se pare că dobândim cunoștințe prețioase, dar asemenea cunoștințe se aseamănă cu strângerea vârfurilor plantelor, în timp ce rădăcinile-tuberculi rămân neatinsse. Noi credem că am făcut cunoștință cu Dumnezeu, dacă am citit despre El câteva cărți, dacă am ascultat o mulțime de predici și dacă am vizionat nenumărate filme creștine. Totuși adevărul este că noi nu vom reuși să-L cunoaștem pe Dumnezeu, până când nu-L vom permite să intre în toate domeniile vieții noastre. Dumnezeu va rămâne pentru noi o teorie atrăgătoare, până nu-L vom face Stăpân în odaia inimii noastre. Multor creștini le plac foarte mult cărțile, în care sunt descrise experiențe impresionante ale vindecărilor minunate și călăuzirii dumnezeiești. Asemenea istorii, oricât de voluminoase ar fi, de regulă sunt citite dintr-o dată. Însă citirea cărții și viața sunt lucruri diferite. Puțin probabil că cineva s-ar hotărî să treacă prin ororile îmbolnăvirii oncologice, pentru a înțelege mai bine dragostea lui Dumnezeu pentru cei în suferință. Sau se va încumeta să treacă prin infernul lagărelor de concentrare, pentru a afla, cât de aproape este Domnul de cei condamnați la moarte. Citirea istoriilor despre minuni este cu mult mai inofensivă decât trăirea lor în experiența propriei vieți. Totuși adevărata cunoaștere de Dumnezeu este imposibilă în afara unei asemenea experiențe. Dar chiar și omul, după cuvintele unui renumit cântec de-al lui Vladimir Văsoțki, îl cunoaște mai bine în munți, decât pe câmpie. Anume de aceea Biblia ne cheamă să devenim personaje principale ale istoriei noastre cu Dumnezeu: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul!” (Psalmi 34:8). „Dumnezeu i-a zis lui Solomon: „.... fiindcă nu ceri nici bogății, nici averi, nici slavă, nici moartea vrăjmașilor tăi, nici chiar o viață lungă, ci ceri pentru tine înțelepciune și pricepere... Înțelepciunea și priceperea îți sunt date. Îți voi da, pe deasupra, bogății, averi și slavă, cum n-a mai avut niciodată nici un împărat înaintea ta, și cum nici nu va mai avea după tine” (2 Cronici 1:11, 12)

Totuși adevărul este acela că noi nu vom reuși să-L cunoaștem pe Dumnezeu, până când nu-L vom permite să intre în toate domeniile vieții noastre. Dumnezeu va rămâne pentru noi o teorie atrăgătoare, până nu-L vom face Stăpân în odaia inimii noastre.

REALITATEA

La o margine de drum se înalță tulpina unui copac uscat.

Noaptea a trecut pe acolo un hoț și s-a speriat: el a crezut că acolo stă un polițist care-l pândeste. A trecut un tânăr îndrăgostit, și inima lui a început să tresalte de bucurie: el a confundat copacul cu iubita lui.

Un copil speriat de povești de groază, văzând copacul, a început să plângă: a crezut că este o nălucă. Dar în toate cazurile copacul era doar un copac.

Noi vedem lumea așa cum suntem noi înșine.

Ce poate spune frica?

„Celui cu inima tare, Tu-i chează-luiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine”
(Isaia 26:3).

Afară era un timp liniștit. Eu, fiind pe atunci încă un băiețel, m-am îndreptat spre cabina mea ca să dorm. Aceasta era prima zi a navigării noastre. Remorcherul nostru transporta în satul eschimoșilor din Alaska îndepărtat un șlep, încărcat cu materiale de construcție, pentru noua stațiune misionară. M-am strecurat sub plapuma caldă. Țin minte până în prezent, cum legănarea ușoară a remorcherului m-a adormit. Câteva ore mai târziu am ocolit fluxul și am ieșit în largul Mării Bering. S-a început o furtună mare... Între noi și țărmlurile siberiene din apus nu se vedea nimic, în afară de apă și vânt. Valuri mari s-au ridicat cu repeziciune. Loviturile lor ca de tunet pe corpul navei se auzeau chiar lângă capul meu și foarte curând m-au silit să mă trezesc. În cabină era întuneric, și am fost cuprins de groază și de simțământul de singurătate. Remorcherul era aruncat ba în sus, ba în jos. Uneori părea că lovitură unui val mare era asemenea loviturii unui ciocan greu. Corabia era zdruncinată de la chilă până la pupă în așa mod, încât grinzile carcasei, parcă protestând, gemeau și scârțâiau. Se auzea cum deasupra mea se rostogoleau pe punte valuri mari.

Spaima mea s-a intensificat atunci când apa sărată a început să picure prin sabord pe pat. Fără ezitare, am părăsit locul meu confortabil. Prin coridorul îngust pe scară m-am ridicat pe punte, uitând să îmbrac pantalonii. Am hotărât că noi ne cufundăm și m-am apucat cu înfiorare de picioarele tatei care stătea la timonă.

Privind la el, am fost mirat. El zâmbea! Și, fără să întoarcă capul spre mine, a spus: „Întotdeauna îmi place pe mare un vânt atât de puternic!”. Da, el într-adevăr simte o satisfacție mare, conducând corabia într-o asemenea vreme de furtună mare. Siguranța lui mi-a îndepărtat spaima, și în curând a venit bucuria de pe urma stihiei dezlănțuite. Niciodată nu voi uita cum mi s-a spulberat frica alături de tata...

Cineva a spus: „Dimensiunea fricii dumneavoastră arată cât de departe vă aflați de Dumnezeu”. Binecuvântări mărețe, nemărginite, supranaturale se vor revărsa în mod spontan asupra fiecărui creștin, dacă va pune pe primul loc în viața lui apropierea de Dumnezeu și unitatea cu El. Una din binecuvântările cele mai bune este prezența permanentă a păcii dumnezeiești. O asemenea pace este posibilă, deoarece unitatea cu Dumnezeu aduce cu sine în viața noastră încrederea și siguranța.

Frica

• „Frica contaminează la fel ca și sinuzita, și de fiecare dată face ca numărul singular să devină plural” (I.W. Goethe).

• „Frica este dușmanul principal al dezvoltării spirituale. Doar eliberându-ne de ea, vom putea să înaintăm cu fermitate, ridicându-ne tot mai sus și mai sus” (G. A. Livraga).

• „Frica apare în rezultatul slăbiciunii duhului” (B. Spinoza).

• „Sursa fricii este în inima dumneavoastră, și nu în mâinile celui care vă sperie” (D. H. Gibran).

• „Pericolul întotdeauna există pentru acei care se tem de el” (G.B. Show).

• „Dacă dorești să nu te temi de nimic, tine minte că poți să te temi de orice” (Seneca).

• „Fă primul pas, și vei înțelege că nu-i chiar atât de strașnic totul” (Seneca).

• „Frica stopează activitatea. Activitatea stopează frica. Nu vă irosiți viața în zadar cu îndoieli și temeri” (Emerson).

Alejandro Bullón

Să învingem fantoma fricii!

Întorcându-mă de la Madrid la Rio de Janeiro, dormeam adânc după o zi grea, când deodată m-am trezit brusc. Deschizând ochii, am simțit că avionul se îndrepta simțitor spre pământ, se auzeau strigătele de disperare ale pasagerilor. De fapt, la mijloc era turbulența, nu era nici un pericol serios, dar întâmplarea dată mi-a sugerat o idee uimitoare: atunci când se întâmplă ceva tragic, oamenii mor în fond, de frică.

Incotro s-ar fi putut ei îndrepta, aflându-se la o înălțime enormă deasupra Oceanului Atlantic? Totuși, unii au întreprins încercări de a părăsi avionul. Frica îi paralizează, îi lipsește de rațiune și-i omoară pe mulți oameni. Frica îi silește pe oameni să facă faptele cele mai inexplicabile și lipsite de sens. Frica nu ne părăsește și în viața de toate zilele. Ea apare sub diferite măști. Cineva se teme să-și piardă soțul, să moară, să devină sărac, se teme de singurătate, de întuneric, de trecut, de viitor, de viață, de realitate și de multe altele. Nu demult a venit la mine o femeie disperată. Dorea să mă rog pentru ea, deoarece, după cum considera ea, fusese vrăjtită. Altă dată mi s-a adresat un copil de vreo cinci anișori:

- Pastore, rugați-vă ca eu să nu cresc.
- Tu nu dorești să crești? – l-am întrebat.
- Nu, nu doresc, – a răspuns el. – Mă tem că dacă cresc, va trebui să sufăr, așa cum suferă părinții mei.

Când a apărut frica?

Frică, teamă, panică, fobie. Indiferent de numele care i-l dăm, ea ne încurcă să trăim, nu-l lasă pe om să fie fericit. Frica a fost băgată în însăși natura omului și a apărut după căderea în păcat. În Scriptură scrie că Adam și Eva „...au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?” El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină: și mi-a fost frică, pentru că eram gol și m-am ascuns” (Geneza 3:8-10).

Puteți oare să vă imaginați, ce durere a simțit Tatăl Ceresc, când Fiul Său preaiubit S-a înfățișat înaintea Lui, împovărat de simțământul de frică, atât de necunoscut Lui mai înainte?

Din acea clipă frica a devenit o parte inseparabilă a vieții omului. Iată de ce oamenii se tem să treacă pe sub scară, se tem de mătă neagră și de cifra 13, se tem să se scoale din pat cu piciorul stâng și să meargă pe lângă cimitir.

Iisus îl încurajează pe Ioan.

În cartea Apocalipsa găsim cuvinte consolatoare din partea lui Dumnezeu în ceea ce privește frica. Ioan a petrecut mulți ani în singurătate pe insula Patmos, în așteptarea împlinirii făgăduinței lui Hristos, date ucenicilor Săi. Când Isus i-a părăsit pe muntele înălțării, făgăduind că în curând Se va întoarce și-i va lua cu Sine, Ioan s-a gândit că nu va muri înainte ca toate acestea să se îplinească. Dar timpul trecea, iar Isus nu Se întorcea. Poporul lui Isus era expus prigonirilor, chiar însuși Ioan se afla în exil pe insulă, condamnat la moarte ca un criminal. Posibil că el se întreba în inima lui: „Unde ești Tu, Doamne Isuse? De ce m-ai părăsit? De ce ai uitat de mine?”. Oare nu un asemenea simțământ ne cuprinde, când ni se pare că

totul merge rău și nimic nu ne reușește? Vi s-a întâmplat să simțiți ceva asemănător, când vi se părea că nu există vreo ieșire din situație? Poate că familia dumneavoastră se destramă și nu știți cum s-o salvați? Fiul dumneavoastră are probleme, și nu știți cum să-l ajutați? Lucrurile merg rău, și nu știți cum să vă achitați datoriile și să începeți totul de la început? Posibil că în suflet vă puneți aceeași întrebare: „Totuși unde-i Dumnezeu? De ce Și-a întors El fața și a uitat de mine?”

Puteți să vă închipuiți ce simțea Ioan? Din toate părțile era înconjurat de întuneric. I se părea că nu există ieșire din situație. Poate se gândea că persecuțiile vor duce la distrugerea completă a Bisericii lui Hristos. Și atunci când medita la aceasta, a avut o viziune, despre care a spus următoarele: „În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe... M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice din aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu din aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, și fața Lui era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1:10, 12-18).

Domnul apare în clipa necesară

V-ați convins că Isus apare întotdeauna în clipa cea mai grea, când nu mai avem puteri și ne este frică de toate, când suntem deja gata să credem că nu mai putem face nimic, – în clipa aceasta întotdeauna vine Isus. Însă nu așa cum ne așteptăm.

Eu nu știu, cum Îl aștepta Ioan pe Învățătorul. Însă din relatare reiese că El a apărut nu așa, după cum se aștepta Ioan, în caz contrar nu ar fi căzut la picioarele lui Isus, copleșit de teamă, ci s-ar fi ridicat și s-ar fi repezit să-L cuprindă pe Domnul, ca și mai înainte, când El era pe pământ.

Ioan Îl ținea minte pe Hristos fiind în sandale colbăite și într-o tunică uzată, mâinile Lui aveau bătătură: El a lucrat multă vreme ca dulgher în atelierul lui Iosif. Și deodată pe insulă urmașul lui Hristos vede o figură care emană lumină, cu părul alb ca zăpada, și ochii ca para focului. O, ochii aceștia care văd totul! Totul le este descoperit! El știe toate, vede toate! Nu există durere despre care El să nu știe, El vede fiecare lacrimă vărsată de dumneavoastră. Din gura Lui ieșea o sabie cu două tăișuri. Ce înseamnă

aceasta? Apostolul Pavel explică: „Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6:17). Țineți minte că vrăjmașul încearcă să nimicească Cuvântul lui Dumnezeu în lumea aceasta? Și iată că el iese biruitor din gura Domnului. Chipul plin de măreție al lui Isus l-a tulburat pe ucenicul Lui iubit. În loc de a se bucura, el s-a întristat, în loc de a slăvi Numele lui Isus, el s-a speriat. Poate a decis că această Ființă care emană lumină este un ofițer al armatei romane care a venit pentru a-l pedepsi, – și a căzut cu fața la pământ, imobilizat de frică, așteptând ultima lovitură.

Atingerea miraculoasă a lui Isus

Anume în această clipă Ioan a simțit atingerea miraculoasă a lui Isus. Această atingere a făcut minuni de atâtea ori! Odată Isus S-a atins de un orb – și acela și-a căpătat vederea, s-a atins de un leproș – și carnea lui care intrase în putrefacție a devenit fragedă și curată, bolnavul a fost vindecat. Și tot aceste mâini s-au atins de bătrânul chinuit, doborât și plin de frică, și Isus i-a spus cu voce liniștită: „Nu te teme! Eu sunt...”. În continuare Isus spune că El este Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel care a călcat în picioare moartea și care trăiește azi și în vecii vecilor.

Desigur, Isus poate călca în picioare moartea – primul vrăjmaș al omului, El poate învinge orice obstacol. Atunci de ce să te temi? Ce pot să-ți facă scara, oglinda spartă sau pisica neagră? Prin ce te pot amenința întunericul, sărăcia și boala?

Ioan a simțit că s-a eliberat de frică, el s-a ridicat de pe genunchi și s-a ridicat deasupra temerilor sale ascunse. El a înțeles că niciodată nu a fost singur și că chiar și în iad nu există vreo putere care să fie în stare să răpună poporul lui Isus, și atunci a aflat cum să învingă frica: „Scrie, deci, lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele” (Apocalipsa 1:19).

Fă ceva!

„Scrie”, sau lucrează, sau învață, sau construiește, sau fă... Ocupă-te de ceva. Încetează să te plângi, ridică capul sus și începe să acționezi. „...Întărește-te și îmbărbătează-te! Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeuul tău, este cu tine în tot ce vei face” (Iosua 1:9).

Milioane de oameni suferă și se sufocă în lume, încătușați de frică, – ei nu știu că alături de ei este Dumnezeu invincibil.

În 1956 o navă de pescari s-a împotmolit în delta râului Amazon, o navă mică cu oameni muribunzi. Ei au fost salvați, și primul lucru pe care l-au cerut a fost apa. Capitanul a zămbit și a întrebat: „Apă? Dar de ce n-ați băut apa care era împrejurul vostru? Doar aceasta nu este sărată?”

Mulți oameni mor în zilele noastre din cauza fricii fără pricină. Astăzi Domnul Se arată în Apocalipsa lui Ioan și spune: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor”.

CE SPUNEA IISUS DESPRE ZILELE DE PE URMĂ

Clifford Goldstein

În 1516 Thomas More scria despre o națiune în care aproape că nu există criminalitate și sărăcia lipsește cu desăvârșire. În această țară minunată era îndeajuns de lucru pentru fiecare, cei bolnavi erau îngrijiți în modul convenit, orașele erau proiectate și construite în mod minunat, oamenii aveau libertatea confesării religiei, iar bucuria cea mai mare pentru cetățeni era să facă bine altor oameni. Dar cum se numește această țară? Utopia, care înseamnă „locul care nu există”.

Thomas More știa ce face, când și-a numit țara lui fantastică drept „locul care nu există”, deoarece pe Pământul păcătos niciodată nu va exista o asemenea țară ca Utopia. Un asemenea loc nu va fi până la Venirea lui Hristos. La începutul sec. XX, de exemplu, mulți credeau că eram în preajma Utopiei. La urma urmei, între puteri era pace, economia era în creștere, cunoștințele se măreau vertiginos, China mai era încă deschisă pentru misionarii creștini, iar trenurile mergeau strict conform orarului, fără întârzieri. Capelanul reginei Victoria, Charles Kingsley, scria: „Calea ferată, vasele de linie ale companiei „Cunard” și telegraful electric sunt... indicatorii că noi, într-o măsură oarecare, ne aflăm în armonie cu Universul”.

Însă această armonie cosmică n-a durat mult. În curând teroristul bosniac Gavrilo Princip l-a împușcat pe arhiducele austriac pe străzile din Sarajevo, astfel marcând începutul Primului Război Mondial. Iar restul, cum s-ar spune, este deja istorie.

Este absolut normal că oamenii speră întotdeauna la ceva mai bun, însă în Biblie nu găsim absolut nici un fel de făgăduințe că viața de pe acest pământ va fi asemenea celei din Utopia. Cel puțin nu va fi nimic de acest fel, până când Hristos Se va întoarce pe Pământul nostru. În cunoscuta Sa discuție, înregistrată în capitolul 24 al Evangheliei după Matei, Isus a înfățișat omenirea care percepe orice idei utopice ca pe niște fantezii și nimic mai mult.

Locul pentru rostirea prediciei renumite a lui Isus despre zilele de pe urmă a devenit Muntele măslinilor de lângă Ierusalim, unde El Se afla împreună cu ucenicii Săi, contemplând templul și toate clădirile din vecinătatea lui. Ucenicii au întrebat: „...*Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?*” (Matei 24:3). Drept răspuns, Isus a rostit o predică scurtă, arătând principiile morale și starea spirituală a lumii înainte de Venirea Sa. „... Isus le-a zis: „*Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: „Eu sunt Hristosul!” Și vor înșela pe mulți. Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva*

altei împărății; și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor” (Matei 24:4-8).

Isus a negat gândul că odată cu trecerea timpului, datorită creșterii cunoștințelor, experienței și maturității, omenirea devine mai bună. Acesta este un ideal utopic, recunoscut de oamenii plini de intenții bune. Isus a pus cruce acestui gând, folosind doar zece cuvinte.

Însă tot despre ce a avertizat Isus era doar „începutul durerilor” (versetul 8). Mai departe El a descris greutățile cu care se vor confrunta adepții Săi: trădare, ură, apostazie, moarte. Toți acei care sunt familiarizați nu doar cu istoria, dar și cu situația actuală din multe țări, referitoare la libertatea cultelor, știu că Isus a spus adevărul.

Nimic din cuvintele lui Isus nu reprezintă nici măcar o mică aluzie la faptul că omenirea va progresa din punct de vedere moral și spiritual. Dimpotrivă, El spune: „*Și, din pricina înmulțirii fărâdelegii, dragostea celor mai mulți se va răci*” (versetul 12). Substantivul folosit în prima parte a propoziției presupune că fărâdelegea va spori, că odată cu trecerea timpului ea va deveni acceptată de toți. Toate acestea contrazic concepția evoluționistă și utopică despre autodesăvârșire și perfecționare.

De asemenea, Isus a spus că chiar înainte de revenirea Sa starea de lucruri se va înrăutăți și mai mult: „*Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi*” (versetul 21). Cu alte cuvinte, bunăstarea se va transforma într-o sărăcie nemaivăzută de nimeni. Nu este o perspectivă tocmai plăcută pentru omenirea care a trecut deja prin vremuri grele.

Tot în această predică Isus a arătat la evenimentul care a avut loc în istoria timpurie a omenirii, și l-a folosit pentru comparație cu timpul de pe urmă. „*Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau,*

se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului” (Matei 24:37-39).

Conform Bibliei, înainte de potop oamenii au decăzut în așa măsură, încât lui Dumnezeu a început să-l pară rău că a creat omenirea.

„*Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că l-a făcut pe om pe pământ și s-a mâhnit în inima Lui*” (Geneza 6:5, 6). O comparație puțin măgulitoare, nu-i

asa? O asemenea stare nu prea dă speranțe. Cel puțin nu poate fi vorba de nici o utopie și viață bună pe acest pământ.

Concomitent cu mustrarea, Hristos ne atrage de asemenea atenția la faptul că, în pofida tuturor nenorocirilor și încercărilor din timpurile de pe urmă, noi avem o speranță – speranța că El Se va întoarce. Doar acest eveniment – Venirea Lui pe norii cerului – ne va conduce spre „utopie”.

Această speranță nu este bazată pe ceva omenesc. Ea purcede de la puterea supranaturală a lui Dumnezeu, care, fără a ține seama de logica, chibzuința și știința omenească, va apărea din Ceruri și „...*va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă*” (Matei 24:31).

Ca rezultat al acestui eveniment grandios, Dumnezeu va crea o viață absolut nouă, fără războaie, chiar și fără vești despre ele, fără epidemii, cutremure de pământ, persecuții, fărâdelege și moarte. Și doar o asemenea „utopie” este o realitate!

și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi. În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru că încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierie și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Iisus Hristos. (1 Petru 1:3-7).

Isus a răspuns: „Tu zici: „Dacă poți!” ... Toate lucrurile sînt cu putință celui ce crede!” (Marcu 9:23)

Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd. Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce -L caută. (Evrei 11:1,6)

Nu te mai iubesc

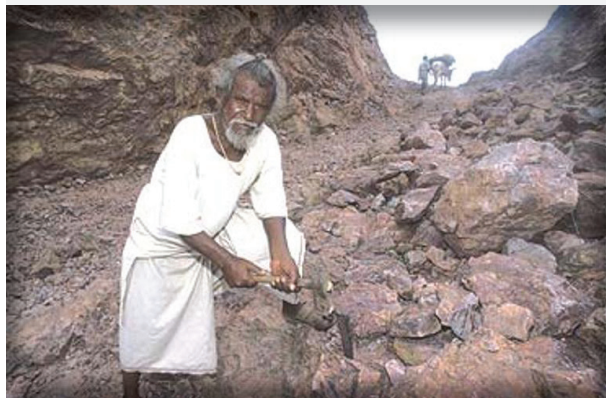
Era duminică. Mă trezisem demult, însă nu doream să mă scol și leneveam în pat, delectându-mă cu liniștea care umplea camera mea. Soarele de dimineață, privind prin fereastră, îmi mângâie obrazul cu căldura lui blândă. Senzația că cineva privește la mine mi-a întrerupt meditațiile. Deschizând ochii, am văzut-o pe ea. Ședea pe marginea patului, ațintindu-și privirea asupra mea, fără să clipească. În acel timp întâlnirile noastre deveneau mai rare, cu toate acestea mai aveau loc din când în când. Iată și acum, apropiindu-și de mine fața sa dezgustătoare, ea încerca să mă cuprindă.

„Pentru ce vii la mine? Oare nu înțelegi, că nu putem fi împreună niciodată? Nu, eu nu sunt al tău, deși port semnul, după care se poate afla că am fost cândva împreună. Amintește-ți de acel copil mic –credea în tine. Iar tu atâția ani l-ai înșelat, împingându-l în prăpastie! Viciile se așezau pe inima lui în fulgi de zăpadă neagră. Tu l-ai învățat să vadă ceea ce-i negru în ceea ce-i alb – iar în ceea ce-i negru – ceea ce-i alb. L-ai hrănit cu pasiuni și plăceri senzuale. Dar acum totul s-a sfârșit. Tu poți să mă biciuiești cu amintirile, însă aceasta nu va ajuta –nu mă voi întoarce la tine! Nu încetez să-l mulțumesc Domnului pentru acel concurs de împrejurări, datorită căruia am fost aruncat din marea zbuciumată a Lumii pe insula, numele căreia este Dumnezeu. La poalele Lumii Mari te zvârcolești acum și tu, udându-mă cu stropii amintirilor. Încă nu tot ce a fost semănat de tine, a fost smuls din rădăcină, însă credința în tine am pierdut-o. De aceea scoală-te și pleacă. Pleacă chiar acum. Și înțelege odată: nu te mai iubesc, viața mea din trecut”.

Omul care a mutat muntele

Țăranul indian Dashrath Manjhi aparținea castei de jos și trăia într-un sătuc sărăcăcios, unde nu era nici măcar vreun spital. Calea directă spre civilizație – orașelul vecin – era barată de un munte stâncos. Era doar un drum de ocoliș, lung și incomod. Odată soția lui Dashrath, cățărându-se pe munte, a căzut și a căpătat o traumă serioasă. Nu i s-a putut acorda ajutor la timp, și în curând ea a murit. Țăranul a luat un hârleț, un ciocan și o daltă și s-a dus să sape un drum în munte. În fiecare zi mergea să dăltuiască, să sape, să strângă pietrele (în unele surse se spune că lucra seara, după munca din câmp). Vecinii îl numeau nebun. Conducerea locală, care a căzut în lenevie și ducea lipsă de bani, n-a mișcat nici un deget pentru a ajuta. A avut nevoie de douăzeci și doi de ani – din 1960 până în 1982, pentru a dărâma practic muntele și a face un drum în el. Acum trebuie să mergi doar o oră pe jos pentru a ajunge în orașel. Toată India a aflat despre el, ca despre „omul care a mutat din loc muntele”. Când Dashrath a murit, conducerea statului i-a făcut o înmormântare solemnă. Se spune că se toarnă un film artistic despre viața lui.

Ce Este Credința?

• După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă (Iacov 2:26).

• Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Hristos. (Rom. 10:17).

• Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Iisus Hristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată,

DUMNEZEUL CARE A DAT TOT CE A AVUT MAI SCUMP

Foarte adesea oamenii înțeleg greșit adevărul despre Dumnezeu Tatăl. Mulți oameni sunt familiarizați cu ceea ce a făcut Hristos pe Pământ pentru omenire și cu ceea ce face Duhul Sfânt în inima omului, dar ce atitudine are Tatăl față de noi? Oare El nu S-a îndepărtat cu totul de lumea noastră, în contrast cu milostivul Fiul și Duhul? Oare El nu este Stăpânul absent al Pământului și indiferenta Cauză primordială?

Oare nu El este „Dumnezeul Vechiului Testament”, cum cred unii, Dumnezeul răzbunării, care acționează conform principiului: „... Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte” (Matei 5:38). Oare El nu este un Dumnezeu strict, care cere un comportament desăvârșit, amenințând cu răsplata? Închipuirile multor oameni despre Dumnezeu sunt totalmente contrare chipului nou-testamentar al Dumnezeului iubitor, care ne învață să întoarcem și celălalt obraz și să mergem și a două milă de loc.

DUMNEZEU TATĂL ÎN VECHIUL TESTAMENT

Unitatea Vechiului și Noului Testament și a planului de răscumpărare comun pentru ele se descoperă prin faptul că în fiecare dintre ele, pentru salvarea poporului Său, vorbește și acționează Unul și Același Dumnezeu. „... Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile” (Evr. 1:1, 2). Deși Persoanele Dumnezeirii se menționează în Vechiul Testament, între Ele nu se face o distincție concretă. Însă Noul Testament ne arată clar că Hristos, Dumnezeu Fiul, era un mijlocitor activ la creațiune (vezi Ioan 1:1-3, 14; Col. 1:16) și că El era Dumnezeu care a scos Israelul din Egipt (vezi 1 Cor. 10:1-4; Exod 3:14; Ioan 8:58). Conform celor spuse în Noul Testament despre rolul lui Hristos în creațiune și exod putem judeca că chiar și Vechiul Testament ni-L reprezintă deseori pe Dumnezeu Tatăl prin intermediul slujirii Fiului. „... Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine...” (2 Cor. 5:19). Vechiul Testament îl descrie pe Dumnezeu Tatăl în modul următor.

Dumnezeul milei. Nici un om păcătos nu L-a văzut niciodată pe Dumnezeu. Noi nu avem imaginea feței Sale. Dumnezeu Și-a arătat caracterul Său prin intermediul faptelor pline de milă și a descrierii oferite prin Moise: „... Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al

treilea și al patrulea neam!” (Exod 34:6, 7). Totuși mila nu este o iertare oarbă, ea are drept principiu dreptatea. Cei ce resping această milă culeg pedeapsa Sa pentru fărădelege.

Dumnezeu Răscumpărătorul. Fiind Dumnezeu exodului, El a condus într-un chip minunat o națiune de robi spre libertate. Această eliberare măreață reprezintă laitmotivul întregului Vechi Testament și arată dorința arzătoare a lui Dumnezeu de a fi Răscumpărătorul nostru. Dumnezeu nu este o Persoană îndepărtată, izolată de noi, indiferentă. El este profund interesat de toate acțiunile sau treburile noastre. Toată cartea Psalmilor este pătrunsă de profunzimea dragostei lui Dumnezeu și interesului Său: „Când privesc cerurile-lucrarea mâinilor Tale-luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” (Psalmi 8:3,4). „Căci El nici nu disprețuiește, nici nu urăște necazurile celui nenorocit...” (Psalmi 22:24)..

Dumnezeu adăpostul (refugiul). David vedea în Dumnezeu refugiul său ce-i amintea foarte mult de acele șase orașe-refugiu din Israel, care ofereau adăpost fugarilor nevinovați. Tema „refugiului” în Dumnezeu se repetă în cartea Psalmilor, înfățișându-L atât pe Hristos, cât și pe Tatăl. Dumnezeu unic era refugiul psalmistului. „Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui, și mă va înălța pe o stâncă” (Psalmi 27:5). „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi” (Psalmi 46:2). În inima psalmistului exista o dorință adâncă, chinuitoare de a fi mai aproape de Dumnezeu: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul

meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu...” (Psalmi 42:2, 3). Încercările vieții l-au îndemnat pe David să scrie asemenea cuvinte: „Încredințeați-vă soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (Psalmi 55:23).

Dumnezeul iertător. Săvârșind păcatele preacurviei și uciderii, David îl implora sincer pe Dumnezeu: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele... Nu mă lepăda de la Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt” (Psalmi 51:1, 11). Încrederea în uimitoarea milă a Domnului servea pentru el drept mângâiere: „Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână” (Psalmi 103:11-14).

Dumnezeul salvării și pedepsei. Uneori Vechiul Testament îl înfățișează pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeu care pedepsește pentru crime. O asemenea descriere nu trebuie examinată izolat, ci în context. De obicei, în asemenea cazuri este vorba despre asuprirea poporului Său credincios din partea celor răi. Prevestind „ziua Domnului”, prorocii arată că Dumnezeu va acționa întru binele poporului Său la sfârșitul timpului. Aceasta va fi o zi de salvare pentru poporul lui Dumnezeu, însă o zi de pedeapsă pentru dușmanii lui, care vor fi nimiciți. „Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari, și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuși va veni, și va va mântui” (Isaia 35:4).

Dumnezeu ca și Tată. Adresându-se

către izraeliți, Moise L-a numit pe Dumnezeu drept Tatăl lor, care i-a răscumpărat: „...Nu este El oare Tatăl tău, care te-a făcut, Te-a întocmit, și ți-a dat ființă?” (Deuteronom 32:6). Prin intermediul răscumpărării, Dumnezeu l-a înfiat pe Israel. Prorocul Isaia scria: „Dar, Doamne, Tu ești Tatăl nostru...” (Isaia 64:8). Prin intermediul prorocului Maleahi Dumnezeu a confirmat: „... Sunt Tată...” (Maleahi 1:6). În alt loc Maleahi vorbește despre Dumnezeu și ca despre Tatăl, și ca despre Creatorul: „N-avem toți un singur Tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu?” (Maleahi 2:10). Dumnezeu este Tatăl nostru, deoarece El ne-a creat și ne-a răscumpărat. Ce adevăr glorios!

DUMNEZEU TATĂL ÎN NOUL TESTAMENT

Dumnezeul Vechiului Testament nu Se deosebește de Dumnezeul Noului Testament. Dumnezeu Tatăl este înfățișat ca izvorul tuturor lucrurilor, Tatăl tuturor credincioșilor adevărați și, într-un sens special, Tatăl lui Isus Hristos.

Tatăl întregii creațiuni. Apostolul Pavel vorbește despre Tatăl și despre Isus Hristos ca despre două Persoane diferite: „totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile... și un singur Domn: Isus Hristos, prin care Sunt toate lucrurile și prin El și noi” (1 Corinteni 8:6). El mărturisește: „Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efeseni 3:14, 15).

Dumnezeul care dă. Isus L-a descoperit pe Tatăl Său ca pe un Dumnezeu dător. Noi îl vedem fiind astfel la creațiune, în Betleem, pe Golgota.

La creațiune Tatăl și Fiul au acționat în comun. Dumnezeu ne-a dat viață, cu toate că știa că aceasta va duce la moartea Propriului Său Fiul. În Betleem, dându-Și Fiul, El Se jertfea pe Sine Însuși. Ce durere a simțit Tatăl, când Fiul Său a venit pe această planetă mângâiată de păcat! Imaginați-vă simțămintele Tatălui, care a văzut că Fiul Său a schimbat dragostea și admirația îngerilor pe ura păcătoșilor, slava și fericirea cerească – pe drumul morții. Însă anume Golgota ne ajută să-L înțelegem pe Tatăl în toată plinătatea.

Durerea pe care a simțit-o Dumnezeu Tatăl în urma despărțirii de Fiul Său în viață și în moarte, era nespus mai chinuitoare decât orice suferință care a căzut asupra omenirii pe acest pământ. Tatăl suferea cu Hristos în aceeași măsură. Ce ar mai fi putut dezvălui mai profund caracterul Tatălui? Anume Crucea, ca nimic altceva, descoperă adevărul despre Tatăl.

Dumnezeul dragostei. Lui Isus îi plăcea să vorbească despre gingășia și dragostea profundă a lui Dumnezeu. „... Iubiți pe vrăjmașii voștri, – îndemna El, – binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti” (Matei 5:44,45).

Trei parabole ale lui Hristos ne arată, cât de mult iubește Dumnezeu omenirea pierdută și Se îngrijește de ea (vezi Luca 15). Parabola despre oaia pierdută ne învață că salvarea se realizează din inițiativa lui Dumnezeu, și nu pentru că noi înșine îl căutăm pe Dumnezeu. Așa cum păstorul își iubește oițele și, riscându-și viața, le caută pe acelea care s-au pierdut, tot astfel – și chiar cu mult mai puternic – iubește Dumnezeu pe fiecare om rătăcit.

Această parabolă are și o semnificație universală: oița pierdută simbolizează lumea noastră răzvrătită, un atom neînsemnat în imensul Univers al lui Dumnezeu. Dumnezeu a adus un dar fără preț, pe Fiul Său, pentru a reîntoarce planeta noastră în familia cerească. Prin urmare, lumea noastră căzută este tot atât de scumpă înaintea Lui, ca și restul creațiunii!

Parabola despre drahma pierdută subliniază, cât de înalt ne apreciază Dumnezeu pe noi, păcătoși. Iar parabola despre fiul risipitor arată dragostea nemărginită a Tatălui, care-i invită acasă pe copiii Săi care se pocăiesc. Dacă Cerul se bucură pentru un singur păcătos care se pocăiește (vezi Luca 15:7), atunci imaginați-vă bucuria Universului la a Doua Venire a Domnului. Tatăl așteaptă cu o dorință enormă cea de-a Doua Venire, când cei răscumpărați vor intra în sfârșit în casa lor veșnică. Atunci va fi clar că nu în zadar „...Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiul, ca noi să trăim prin El” (1 Ioan 4:9). Doar dragostea de neconceput, deizinteresată a putea explica, de ce, chiar „...când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său” (Romani 5:10). Putem oare să respingem o asemenea dragoste și să nu-L cunoaștem pe Tatăl nostru Cereș?

Cum să dobândim fericirea?

Într-un sat trăia un tânăr. Zile întregi stătea acasă și nu făcea nimic. Odată el a întrebat-o pe maică-sa: „Cum să-mi găsesc fericirea?” — „Ieși, fiule, în câmp, și ceea ce vei prinde, aceea și va fi fericirea ta”, — i-a răspuns ea.

A ieșit tânărul în câmp, și iată vede cum fuge un mînz. S-a repezit să-l ajungă din urmă — dar nu i-a reușit. De sub un tufar a sărit un iepure. S-a repezit să-l prindă — nu i-a reușit. Văzu cum zboară o porumbiță, a fugit după ea, dar de unde — i-a scăpat.

Privește tânărul — merge o cioară pe câmp, caută viermișori. Neavând ce face, și-a întins mîna după ea și a prins-o.

— Oare chiar tu ești fericirea mea? — întreabă el cioara.

— Nu, — răspunde cioara, — ce fericire pot fi eu? Dar eu pot să-ți

sugerez cum să găsești fericirea.

— Cum? — întreabă tânărul.

— Ia fân mirositor, pune-l lângă curte, mînzul se va apropia să mănânce fân și va rămâne cu tine fără să-l rogi. Ia niște morcovi dulci, pune-i sub gardul de nuiete. Iepurele va sosi în fugă, va vedea morcovii, și va deveni domestic. Aruncă prin curte semințe de grâu, și porumbița va sosi în zbor, și se va muta cu trailul sub acoperiș.

— Oare aceasta este fericirea?

— S-a mirat tânărul.

— Fericirea va veni pe urmă.

Când va trece pe lângă curte o fată bună și frumoasă, va vedea cum hrănești mînzul, iepurele și porumbița, se va îndrăgosti de tine și se va mărita cu tine.

„... Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici” sau: „Uite-o acolo...” (Luca 17:20,21).

Serghei HRIBAR

Toți oamenii aleargă, fie că o fac conștient sau nu, după fericire. În acest punct însă apar întrebările: Suntem fericiți? Dacă nu, de ce? Este bine să căutăm fericirea personală? Dar Dumnezeu, este El dispus să ne dea fericirea chiar în această viață, sau dobândirea fericirii este doar o promisiune care se va împlini în viața veșnică?

Undeva în mentalitatea omului, chiar dacă nu o mărturisește în cuvinte, e cuibărită ideea că Dumnezeu nu e dispus să ne dea tot ce dorim și tot ce avem nevoie ca să fim fericiți. Noi dorim să avem masă îmbelșugată, o căsnicie solida, copii sănătoși, prieteni buni, o casă cu tot confortul, o mașină nouă la scară și o slujbă cât mai plătită...Dumnezeu pare însă să fie preocupat de alte lucruri: de împlinirea profețiilor, de sfârșitul lumii, de lupta dintre bine și rău... Iar de la mine, El cere să mă rog, să susțin financiar biserica, să fac misiune, să citesc Biblia...și cam atât... Cât despre fericirea după care tânjesc, ea îmi va fi dată doar în cer...

Autorul Evangheliei ce-i poarta numele, Ioan, scrie despre Iisus că, „fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.” (Ioan 13, 1 up.)

Câți dintre noi putem spune fără ezitare: “Pe mine, Dumnezeu m-a iubit mai mult decât pe alții.”? Nu, nu este încumetare să afirmi așa ceva. Puținii oameni care pot spune acest lucru sunt adevărați creștini. De ce? Nu pentru că Dumnezeu nu-i iubește și pe alții la fel de mult. Ci pentru că așa îl cunosc ei pe Dumnezeu, ca pe

Fericirea vine de la...

Unul care este dispus să reverse o dragoste infinită asupra omului păcătos. Și, pentru că așa îl percep ei pe Dumnezeu, ei primesc o mulțime de daruri împărătești. Dumnezeu nu rămâne dator niciodată în a răsplăti credința mare a copiilor Săi...

S-a observat că acei copii care se simt iubiți, cer mai cu îndrăzneală de la parinții lor. Și pentru că cer, ei primesc...Există o lege necrisă a universului: noi nu primim de la Dumnezeu ceea ce nu credem că ne va da.

Iisus argumentează: “Căci, care este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul sau o pâine, să-i dea o piatră? Și dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce îl iubesc.” (Matei 7, 9-11)

Așadar, dorește Tatăl nostru ceresc să fim fericiți chiar în această viață?

“Cel mai puternic imbold omenesc este imboldul spre căutarea fericirii, iar Biblia recunoaște această dorință și ne descoperă că întregul cer este alături de om în efortul lui de a găsi adevărata fericire.” E. G. White, “Minte, caracter, personalitate”, pag. 272

Ultima predică a lui Noe

M-a uimit întotdeauna ideea că poate Noe și-a tocmnit ajutoare la construcția bărcii, care mai târziu au pierit deoarece au respins chiar mijlocul de mântuire în care investiseră atât de mult din viața lor. Zi de zi, ascultau cuvintele sincere ale bătrânului patriarh când acesta își implora rudele și prietenii să se folosească de acest mijloc și să-și scape viața. Biblia îl numește pe Noe «un propovăduitor al neprihănirii» (2 Petru 2:5), cuvinte care ne arată că probabil el și-a petrecut mai mult timp îndemnând la luarea unor decizii decât în a bate cuie în arcă.

Cum ne putem explica uimitoarea împotrivire la apelurile puternice și pline de duh ale lui Noe și ale fiilor lui? Se pare că acesta este aproape un exemplu clasic de influență a majorității. Teama de a fi altfel i-a făcut pe mulți oameni sinceri să respingă, de la început, apelul conștiinței și a judecății sănatoase. S-a întâmplat în zilele lui Noe și se mai întâmplă și astăzi.

Prejudecățile și stările sufletești, odată stărnite, au o influență mai mare asupra deciziilor decât tot adevărul logic din lume. Niciun antediluvian nu putea nega dovezile convingătoare ale acelor animale, care intrau două câte două și șapte câte șapte în arcă, dar mulțimea batjocoritoare le aducea aminte de prețul nonconformismului. N-au îndrăznit să fie altfel și să arate vreun sprijin grupului mic și nepopular, care credea altceva.

Am încercat să-mi imaginez acel ultim apel pe care l-a făcut Noe mulțimii de curioși. Zgomotele construcției încetaseră, iar uneltele au fost puse la locul lor. Animalele erau toate în siguranță la bord, iar familia lui Noe terminase de transferat toate posesiunile în vasul masiv fără ferestre. Din toate predicile care s-au rostit vreodată din istoria lumii, pe aceasta chiar aș fi preferat să o aud. Dramatismul acestui moment a fost prins de către Domnul nostru Isus când a declarat, «Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea

Fiului omului.»

Un alt apel final - o altă predică finală, să-i zicem astfel - se va rosti în fața locuitorilor proscrisi ai acestui veac în egală măsură de rău. De data aceasta, nimicirea nu va fi prin apă, ci prin foc. Totuși, există o paralelă teribilă între mesajul urgent rostit de Noe și cel al celor credincioși care vor da strigătul cel tare de avertizare că lumea este gata să fie nimicită din nou.

Oare a existat vreun alt predicator care să-și rostească solia în încordarea sufletească care îl apăsa pe Noe în acea zi? Era perfect conștient că peste câteva clipe ușa din spatele lui va închide pentru totdeauna orice speranță de salvare pentru neamul omenesc. Doar cuvintele acestei ultime predici puteau să mai ajute vreun suflet în viață.

Nu pot să pătrund deplin în ceea ce a simțit Noe când s-a întors la familia lui în arcă pentru ultima dată, dar mă simt deosebit de aproape de el în acel ultim apel pe care l-a făcut mulțimii. M-am simțit la fel de fiecare dată când la încheierea unei campanii de evanghelizare, adresez ultima invitație. Întotdeauna cunosc personal oameni din public care se luptă cu Duhul lui Dumnezeu. Ei cred adevărul, sunt pătrunși de el și aproape că sunt convinși să vină în față. Așa o fi fost și cu Noe când s-a întors să-i implore încă o dată. Dar în cele din urmă a trebuit să încheie întrevederea și să plece, plângând, prin ușa deschisă. Și deodată acea ușă a început să se miște în balamale și peste câteva secunde, s-a închis cu putere.

«Crezi că s-ar putea să aibă dreptate cu privire la potop?» - se întreba unii. «N-a plouat niciodată, iar oamenii ăștia au înnebunit să creadă așa o prostie!» - răspundeau alții

Două sau trei zile, teama a continuat să pună stăpânire pe oameni, mai ales când treceau în drumul lor la lucru, în fiecare dimineață, pe lângă arca închisă ermetic. Dar pe la mijlocul săptămânii, părea evident că toate prezicerile lui Noe fuseseră total greșite și chiar celor care simțiseră o convingere puternică le-a fost rușine de fosta lor părere. Ca să-și acopere jena, unii din ei au început să facă remarci batjocoritoare la adresa oricui vroia să asculte. Cam pe la a șaptea zi, nu mai exista nici brumă de simpatie față de familia închisă în arcă.

Și apoi s-a întâmplat! Se părea că s-au ivit nori din senin și picături de ploaie au început să cadă peste pământul infometat. Tipete și strigăte străpuneră văzduhul pe când bărbați, femei și copii alergau spre vreun posibil adăpost. Dar apoi apa cădea în suvoaie din ceruri, și din crăpăturile uriașe ale peșterilor pământului. Cei care au reușit să se lupte și să ajungă la niveluri mai înalte au fost curând copleșiți și țărâți până ce au murit, în timp ce marea arcă din chiparos plutea încet și sigur pe valurile ce se ridicau.

«**Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului.**» Vor fi salvați doar câțiva credincioși, socotiți drept nebuni și fanatici, dar destul de curajoși ca să urmeze un adevăr nepopular și să vestească o avertizare deosebită cum că sfârșitul este aproape.

Pâinea – speranța și salvarea popoarelor

Pâinea este speranța și salvarea popoarelor, pâinea este frumusețea și căpetenia mesei, pâinea este izvorul contradicțiilor dieteticienilor, pâinea este simbolul ospitalității și bunăstării. Însă nu întotdeauna conștientizăm toate acestea. Dar ce cunoaștem noi în general despre pâine?

O vreme îndelungată pâinea albă se considera a fi privilegiul celor bogați, iar cea intermediară și neagră – hrana accesibilă pentru săraci. Secolul XX a schimbat aceste priorități.

Practic toți dieteticienii de azi vorbesc despre beneficiile întrebunătățirii pâinii din făină integrală, care conține fibre, în comparație cu cea albă, care transformă procesul de digestie al acesteia într-o luptă dintre conținutul ei rafinat, drojdii și microflora intestinului, fapt care poate provoca disbacterioză și scăderea ulterioară a imunității. Există părerea că pâinea albă exercită o influență negativă și asupra stării dinților.

Puteți găsi diete cu o atitudine negativă față de pâine în general. Însă țineți minte că, dacă nu întrebunțați pâine, pierdeți șansa de a primi vitaminele grupei B (pâinea de seară este numită drept o sursă sigură de vitamina B1, B2, B3; pâinea din cereale integrale – B6). De asemenea, pâinea conține vitamina E, caliu, calciu, magneziu, natriu, fosfor, fier, fibre, aminoacizi. Însă țineți minte că aduce folos pâinea din făină integrală, care conține țărâțe (invelișul boabelor). Țărâțele din componența pâinii acționează asupra tractului digestiv ca purgativ. Făina integrală este capabilă să influențeze asupra menținerii echilibrului de zahăr din sânge și păstrează simțământul de sațietate pe un termen lung. Pentru aceia care manifestă o reacție negativă

la gluten (proteina grâului), există rețete de coacere a pâinii fără gluten, spre exemplu, din făină de porumb. Există și diferite adaosuri folositoare: țărâțe (sursă de fibre alimentare), semințe de in (influențează asupra scăderii nivelului de colesterol „rău”), susan și semințe de floarea-soarelui și de bostan (surse de grăsimi nesaturate) ș.a.

Pentru o digestie mai ușoară a produselor de panificație și primirea energiei de la ele, se dă sfatul de a întrebuița pâinea în timpul zilei. Se spune că fiecare gospodină trebuie să posede arta de a coace pâine. Cum să ne învățăm a coace o pâine gustoasă și folositoare?

Multe femei se tem să gătească pâine cu drojdii (dospită). Li se pare că acesta este un proces îndelungat, complicat și obositor. Însă noi dorim să vă împărtășiem temerile și să vă propunem rețeta unei pâini aromatice, gustoase.

Pentru început pregătim coca:

- 1 pahar de apă caldă (250 ml);
- 1 lingură de făină;
- 1 lingură de zahăr;
- 20 g de drojdie crudă (amestecăm bine).

Punem coca într-un loc cald, de exemplu, lângă plită.

A sosit timpul să frământăm aluatul:

- 2 pahare de mei fiert (il fierbem în proporție de 4:1cu apă);
- ceapă tăiată mărunt (2-3 căpățâni);
- 1 linguriță de chimen;
- ½ linguriță curcuma;
- 4-5 pahare de făină.

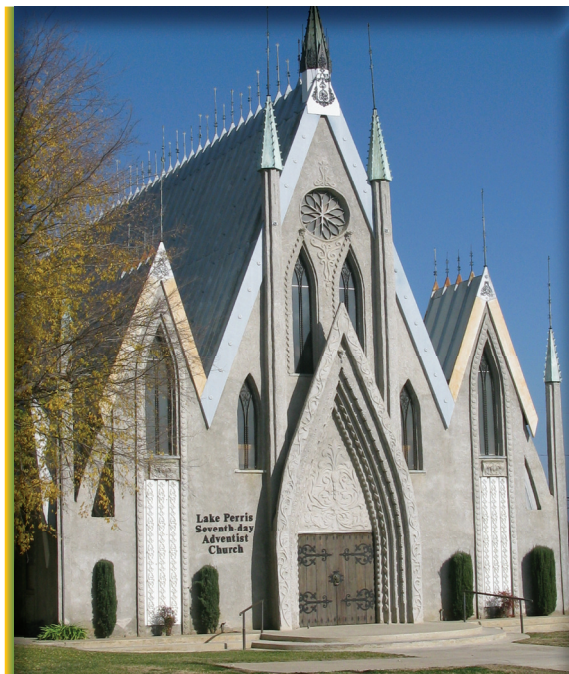
Începem să frământăm aluatul, el trebuie să iasă moale și elastic. Urmăriți să nu fie uscat!

Îl punem într-un vas adânc, îl acoperim deasupra cu o peliculă alimentară și-l punem la un loc cald.

Când aluatul a crescut, îi dăm forma de turtă. O punem pe o tavă pentru copt de o formă rotundă, unsă cu ulei. Întindem aluatul până la marginile tăvii. Puteți străpunge aluatul în câteva locuri, pentru ca în timpul coacerii turtă să rămână întinsă uniform. Punem aluatul pe tavă la un loc cald pentru 20 de minute, pentru ca să crească, iar apoi – în rolă preîncălzită până la 220°C, și îl coacem 25 min. Pentru a verifica dacă pâinea este gata, trebuie să batem peste el, sunetul trebuie să fie înăbușit.

Fie ca coacerea pâinii să nu devină pentru dumneavoastră o ocupație obositoare, ci una captivantă, interesantă. Când frământă pâinea, urmărești cum crește, se coace și se rumenește, iar apoi vezi, cu câtă plăcere o mănâncă membrii familiei... Mmm... numai pentru aceasta se merită de încercat!

Încercați gustul unei vieți sănatoase, alimentați-vă împăratește!

Pentru ce (să) Mergem la Biserică?

1. Ca să auzim Cuvântul propovăduit. Noi nu putem să ne predicăm nouă înșine, avem nevoie să auzim Cuvântul lui Dumnezeu. Credința vine în urma auzirii. Și cel mai important nu este ceea ce percepe urechile noastre, ci ceea ce nimereste direct în inimă. Aceasta și este acea pâine spirituală, pentru care ne rugăm: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” (Matei 6:11).

2. Ca să ne închinăm în duh și adevăr. Proslăvirea și închinarea în unitate cu alți oameni aduc siguranță în prezența reală a lui Dumnezeu în viața noastră. Acesta este acel loc, în care noi putem să ne atingem de El. El trăiește în mijlocul osanalelor.

3. Ca să ne rugăm în acord. „...dacă doi dintre voi se învoiesc... să ceară...” (Matei 18:19). Când avem o nevoie, rugăciunea este cu mult mai eficientă, dacă ne rugăm împreună! Rugăciunea bisericii are o putere enormă. Problema noastră devine nevoia multora. Nu este de mirare că Dumnezeu își îndreaptă atenția asupra acestui fapt.

4. Ca să acceptăm slujirea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește să ne slujească nu doar prin Cuvânt, ci prin intermediul darurilor Duhului Sfânt: cuvântul profetic, cuvântul cunoștinței, cuvântul înțelepciunii, vindecare, eliberare. Toate acestea Domnul le manifestă prin intermediul slujirii Bisericii.

5. Comuniunea cu alți credincioși. În procesul comunicării noi primim bucurie de pe urma prieteniei, anume prietenii înaltă rugăciuni de mijlocire pentru noi, anume prietenului îi putem împărtăși frământările, ne putem recunoaște greșelile și să facem o rugăciune pentru iertarea păcatelor.

6. Ca să le slujim oamenilor prin talentele și darurile de la Domnul. Fiecare dintre noi are talente și daruri de la Dumnezeu. Biserica este acel loc, în care munca și participarea noastră vor fi solicitate. Slujind oamenilor, noi îi slujim lui Dumnezeu. „...ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (Matei 25:40).

Și un ultim lucru. Toate acestea sunt importante pe atât cât conștientizăm realitatea cuvintelor lui Isus: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20).

Noi venim nu la întâlnire cu oamenii. În biserică noi ne întâlnim în mod real cu Dumnezeu!

CE FRUMUSEȚE, CE TALENT...

Joshua Bell

Imaginați-vă scena. Stația de metrou L'Enfant Plaza, Washington DC.

Un om cântă la vioară 6 piese de Bach timp de 45 de minute. În acest timp, aproximativ 2 milioane de oameni trec prin stație în toate direcțiile, majoritatea mergând spre serviciu... După 3 minute, un bărbat între două vârste îl observă pe violonistul cântând. Se oprește pentru câteva secunde, după care pleacă mai departe, grăbit; 4 minute mai târziu, violonistul primește primul dolar: o femeie îi aruncă un dolar în cutia viorii și își continuă drumul, fără să se oprească. După 6 minute, un tânăr se oprește, sprijinindu-se de zid, și îl ascultă. Apoi se uită la ceas și pleacă grăbit. După câteva minute, un băiețel de 3 ani se oprește, dar mama lui îl împinge mai departe. Copilul se oprește iar și se uită la violonist. În final, mama îl prinde de mână și îl trage după ea. Copilul merge, dar ține capul întors și se uită la cel care cântă. La fel s-a întâmpat cu mai mulți copii care au trecut pe acolo. Dar toți părinții, fără excepție, i-au tras pe copii după ei și și-au continuat drumul.

45 de minute violonistul a cântat. Doar 6 oameni s-au oprit pentru o perioadă puțin mai lungă să îl asculte. Cam 20 de persoane i-au dat bani din mers. A strâns în total 32 de dolari.

După aproape o oră și-a strâns lucrurile și a plecat, fără să fie băgat în seamă de cineva. Nimeni nu l-a aplaudat sau l-a laudat.

Niciunul dintre cei care au trecut prin stație nu a știut că violonistul era Joshua Bell, unul dintre cei mai mari muzicieni din lume, cântând unele dintre cele mai frumoase melodii scrise vreodată, la o vioară a cărei valoare este estimată între 3 și 5 milioane de dolari. Cu două zile înainte, Joshua Bell a concertat cu casa închisă la un teatru din Boston, unde un bilet costa de la 100 de dolari în sus. Joshua Bell a cântat în stația de metrou, acțiune organizată de Washington Post, ca parte a unui experiment social despre percepție, gust și prioritățile oamenilor.

Întrebările care au apărut în urma experimentului: în cursul obișnuit al vieții, putem noi oare distinge frumusețea? Recunoaștem noi oare talentul într-un context neașteptat?

Concluzia experimentului: dacă nu avem un moment în care să ne oprim și să îl ascultăm pe unul dintre cei mai buni interpreți din lume, cântând unele dintre cele mai frumoase melodii scrise vreodată, la unul dintre cele mai fine instrumente... aunci imaginați-vă câte alte lucruri trecem cu vederea!

material pregătit de Liliana Mării

Colorează florile apoi decupează-le și dăruiește-le unei ființe dragi

G H I C I T O R I

Zăpada s-a topit,
Ghiocelul a răsărit,
Pomul a înmugurit.
Ce anotimp a sosit?
(Primăvara)

Mi se spune și florar!
Peri și meri în floare-s iar,
Ca în toamnă când intrați
Fructe bune să mâncați!
(Luna Mai)

Cu sprâncene de poiene,
Cu codițe de mlădițe
Și cu flori la cingătoare,
Ce anotimp este, oare?
(Primăvara)

Voinicel cu haină albă,
Iese primul din zăpadă
Și vestește-n toată țara
Că sosește primăvara?
(Ghiocelul)

Cine aduce iar în țară
Mândre păsări călătoare,
Îmbracă grădina-n floare
Și-ncălzește vremea afară?
(Primăvara)

Sunt micuț și frumușel,
Din zăpadă ies nițel
Alb sunt cu codița verde,
Bucuros cine mă vede!
(Ghiocelul)

WWW.ADVENTIST.MD

Situl oficial al Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea

- * Știri
- * Video
- * Articole
- * Galerie foto
- * Predici
- * Bibliotecă
- * Școala de Sabat
- * Devoțional
- * Audio
- * Panou

Publicație oficială a Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din Republica Moldova

Articolele din ziarul «Comoara Ascunsă» sunt preluate, parțial
din publicația «Vecinoe Socrovișe». Materialul este tipărit
cu permisiunea editurii «Djerele Jitea» din Ucraina.

Director: Gheorghe Zamostean
Redactor-șef: Sergiu Lupașco
Traducerea: Lucia Leahu
Corectură: Maria Cioaric
Tehnoredactare: Iulia Smali, Sergiu Lupașco

Imprimare: Edit Tipar Grup S.R.L.
Tiraj: 42 000 ex.

Adresa redacției: Comoara Ascunsă, Departamentul
Comunicare, Uniunea de Biserici Creștine Adventiste de
Ziua a Șaptea din Republica Moldova MD-2070, mun.
Chișinău, str. Ialoveni 1/1, tel. (022)728473, fax 723170
e-mail: union@adventist.md

„Cărțile sunt cei mai tăcuți și constanți prieteni; sunt cei
mai accesibili și înțelepți consilieri și cei mai răbdători
profesori”.

Charles Eliot

Dacă vrei să ai prieteni adevărați care să nu-ți trădeze niciodată
așteptările, te invităm la

CENTRUL DE CARTE,

situat în sectorul Telecentru, str. Ialoveni 1/1,
Centrul Creștin Adventist din Republica Moldova.

Te așteptăm cu drag!

de luni până joi, de la ora 9.00 până la 15.00
și vineri de la ora 9.00 până la 12.00.

DEGEABA știți să citești,
dacă n-ai citit niciodată Biblia.
DEGEABA ai urechi,
dacă n-ai ascultat
emisiunea Universul Credinței!

UNIVERS FM

Chișinău - 92,8 Mhz
Cahul - 101,4 Mhz

Ora:
7:30 și 20:30
(zilnic)

De la producătorii
emisiunilor
«Tableta zilei»,
«Viața la superlativ» și
«În centrul atenției».

ADRESA expeditorului dvs.

Răspunsul căutărilor tale!

Sola Scriptura

vă oferă gratuit următoarele
studii prin corespondență:

Când dragostea se întoarce acasă -
secretele unei căsnicii fericite

Principiile fundamentale ale sănătății

Hristos-Lumina lumii - viața și
activitatea Domnului Isus

Viața lui Isus - curs pentru copii
de la 8 la 13 ani

Formula vieții - curs pentru adolescenți și tineri:
prietenie, dragoste, muzică,
scopul vieții

Studiul cărții profetice Daniel

Un nou început - explicație a marilor teme bib-
lice, cu texte biblice, dovezi istorice și arheologice

www.solascriptura.md
solamd@mail.ru

**DACĂ DORIȚI SĂ VĂ ÎNSCRIEȚI LA
CURSURI, COMPLETAȚI CUPONUL ȘI
EXPEDIAȚI-L PE ADRESA :**

Chișinău 2028,
c/p 1023,
tel. (022) 28-09-17